

Szerda este nyílt meg négy fotós kiállítása a Tűztorony Galériában, a Magyar Fotográfia Napja alkalmából. Bélafi László, Horváth Gábor, Ornódi Orning László és Tóth László képeiről Fábíán Mária rádiós újságíró beszélt a kiállítás megnyitóján. Az érdeklődők ezek után tekinthették meg az alkotásokat, melyeken a tárlat címével ellentétben nem feltétlenül a várost ábrázolták.

A megnyitót követően Bélafi Lászlót ragadtam karon és faggattam munkáiról, aki talán egyetlenként komolyan vette a felkérést és valóban olyan alkotásokat hozott a kiállításra, amelyben a város vizuálisan is megjelenik. A Pécsi Művészeti Szakközépiskolában nagy örömmel tanító mester elmondta, hogy mind a négy nagyméretű fotója helyben készült. Az üres szék otthon az udvarban áll, a belvárost ábrázoló fotót különösebben nem kell magyarázni, a kék üvegpálca egy lombikban szintén itt készült, csakúgy, mint a Mária Magdolna című kép, amelyet egy iskolai musical bemutatóján kapta lencsevégre. Bélafi képei első látásra inkább festményeknek tűnnek, lágy, elmosódott kontúrokkal, ecsettel felhordott színes foltok, vonalak, mintha impresszionista alkotások lennének. Bevallása szerint a tanítványait is mindig biztatja, hogy a sablonos megoldásoktól szakadjanak el, ő maga pedig erre vonatkozóan jó példát kíván mutatni. Elmondása szerint a festői megoldások a fotográfia egyik lehetséges fejlődési irányát is meghatározhatják, hiszen manapság a két művészeti ág, a fotózás és a képzőművészet nem különül el túl élesen egymástól, részben a technika magas színvonalának köszönhetően is. Nincsenek „vegytiszta” megoldások és ez a jövőben még inkább így lesz.

Tóth László sodródik mellém, akiről a megnyitón elhangzott, hogy Kaposváron kezdett fotózni a sorkatonai szolgálata alatt. Sőt, itt lett igazi színházrajongó is, hiszen szóba került az akkori sikerdarab, a Marat halála is, amelyet többször is megnézet. Sűrűn bólogatok Lacinak, amikor erről az élményéről beszél, magam is láttam Kaposváron a Cannes-ban díjazott rendezést, akkoriban ez a darab a nyolcvanas évek elején erősen kritizálta a fennálló rendszert, de olyan finoman és intelligensen, hogy gyakorlatilag a hatalom nem volt képes azt betiltani.

Mielőtt elveszünk a színházi élményeinkben a falakon látható képekre terelem a szót. A fotózásról is beszéljünk, hiszen egy kiállítás megnyitójának a kellős közepén ácsorgunk, ráadásul az egy művésszel. Laci ebbéli „karrierje”, mint azt már említettem, a HM kötelékében indult, ahol sorkatonaként hadgyakorlatokon fényképezett, még egy atomvillanás imitáció is a trófeái közé került, de természetesen akkoriban a felvételek előhívásához már nem vették igénybe szolgáltatásait...

Tóth László is megengedőbben kezelte a kiállítás címét, témáját, ezért az Ormánságban

készített fekete-fehér portréinál legfeljebb az alkotó képviselte a várost. Mindenesetre markáns, de mosolytalan világ jelenik meg a maga elveszett és reménytelen figuráival a képeken. A területet jól ismerő, a portréfotózásban jártas alkotó, remek képit láthatjuk a falakon, akit a sajtófotózás területén is naponta találkozhatunk. Ellentétben több sajtófotóshoz, Laci (régóta ismerős lévén) visszafogott és más újságíróknak is teret adó ember. Nem tapossa le mások bütykét egy-egy jó téma érdekében és nem használja fotóállványként a jegyzetfüzetet, szorongató zsurnalisztát, nem gázol át senkin a jó beállítás, érdekes nézőpont érdekében. Ellenben magát rossz hatásfokkal működő fényképésznek tartja, aki sok „képkockát ellő”; a témára, így az utómunkák és a válogatás több időt vesz igénybe az átlagosnál.

A kiállítás alkotói közül most őket tudtam megszólítani, de gondolom, ha valaki ellátogat a Tűztorony Galériába, akkor a képeken keresztül megismerkedhet a többiekkel is. Érdekes, színes világ jelenik meg a fotókon, amelyet időnként a levegőből mutatnak meg nekünk a képek készítői.

Egészen pontosan szeptember harmadikáig láthatjuk mindezt, hétfőtől péntekig 10 és 16 óra között. Ha nem is kizárólag Pécs jelenik meg a tárlat falán, egy biztos, igazi lokálpatrióták álltak az objektívek mögött.